

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 62. Papa quoddam Documentum Galliarum Regi tradere rogatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

res victorias Hispanos pene ad interne-
 cionem delevissent. His tamen turbis
 Stampa Cardinalis ultra biennium non
 supervixit; quippe permolesta respiran-
 di difficultate laborabat, quo tandem
 morbo vires depascente Asmaticus die
 vigesima tertia Decembris annos na-
 tus sexaginta quinque obiit, sepultus
 in sua Majori Ecclesia Mediolanensi.
 Ceterum moribus ipse fuit integerrimis,
 prudens, moderatus, vitæ genere splen-
 didus ac magnificus, comis, ingenuus
 & veritatis amicus, quibus animi do-
 titibus sibi singularem peperit benevolen-
 tiam, omniumque venerationem.

Sæc. XVIII.
 A. C. 1742.

§. LXII.

*Papa quoddam documentum Gallis
 tradere rogatus.*

Hoc item anno in Gallorum favorem jus
 quoddam, levi tamen innixum fulcro,
 in Orientale Imperium affulgere vide-
 batur. Res ita refertur: Eo tempore,
 quo Carolus VIII. Franciæ Rex Romæ
 agebat, pariter Princeps ibidem quidam
 morabatur, qui sanguine proxime attin-
 gebat postremum ex Palæologorum fa-
 milia Græciæ Imperatorem, qui post ca-
 ptam a Turcis Constantinopolitanam
 urbem sceptrum & vitam deplorando
 fato amiserat. Princeps ille patria
 T t 2 ex-

Sæc. XVIII. extorris, & a suis desertus, Romæ sum-
A. C. 1742. mi Pontificis liberalitate, atque appa-
 ratu vitæque cultu dignitati suæ Perso-
 næ congruo sustentatus erat, suæ tamen
 fortis conditionem meliorem reddere in-
 tentus, singularem cum Carolo Rege
 amicitiam fovere cæpit, eique into-
 pacto omnia sua jura in Orientale Im-
 perium abs controversia in eum devo-
 luta cessit. Pactum omnino ratum ha-
 bet Carolus Franciæ Rex, utque publi-
 cæ & quidem Pontificiæ auctoritatis ro-
 bur accederet, Innocentium VIII. sup-
 plex convenerat, ut cessionis hujus in-
 strumentum utrinque subscriptum con-
 firmaret, & desuper Bullam conficeret.
 Utrumque sine tergiversatione pollice-
 tur Pontifex, nec suo defuit promisso,
 paucisque post diebus petitum confecit
 diploma. Re tamen Romæ divulgata,
 atque ad politicas regulas exacta non-
 nulli Cardinales, Aulæque Ministri con-
 sebant, moram studiose esse quærendam,
 quin illico Pontificiæ confirmationis
 Bulla ad Regem, qui tum Neapoli hæ-
 rebat, transmitteretur. Interim tam
 fatalis rerum vicissitudo fluxerat, ut Ca-
 rolus Rex Neapolitano regno excedere,
 ac in Gallias reverti cogeretur: rebus
 igitur ita mutatis Alexander VI. Inno-
 centii VIII. Successor, tam cessionis in-
 strumentum, quam confirmationis Bul-
 lam

Sæc. XVII.
A. C. 1742.

lam in Romano Capitolii Archivo affer-
vari & custodiri iussit. Hujus rei me-
moriam vetustate temporis in tam profun-
da jacuit oblivione, ut non nisi tunc
cognita videretur. Evolutis autem duo-
bus ferme sæculis Ludovicus XIV. Fran-
ciæ Rex hausta hujus cessionis notitia
ipsum Instrumentum unacum Innocen-
tii VIII. Bulla ab Innocentio XI. Papa
per suum Legatum sibi transmitti petiit,
ast gravibus de causis repulsam tulit;
facile etiam Rex acquievit, cum inde
exiguam vel omnino nullam speraret
compendium. Benedicto autem decimo
quarto ad D. Petri Cathedralam evecto
Ludovicus XV. Galliarum Rex apud
Romanam Aulam Legato negotium de-
dit, ut hoc instrumentum & Bullam a
summo Pontifice repeteret, sub hoc præ-
textu, quod hoc documentum ad Gal-
licam sæculi decimi quinti Historiam
suis numeris absolvendam omnino ne-
cessarium esset. Pontifex ergo utrum-
que, cum Romanæ Sedi nec proficuum
esse, nec fraudi fore cognosceret, mox
ex Capitolio afferri iussit, illudque Fran-
ciæ Legato promptissimo animo confi-
gnavit, quin in hunc usque diem spes
Gallicæ successionis in Imperium Orien-
tale propterea vel unico passu aut remo-
tior aut propinquior esset.

T t 3

§. LXIII.

Sæc. XVIII.

A.C. 1742.

§. LXIII.

Controversia inter Franciæ Regem & Hungariæ Reginam circa Abbatiam S. Huberti.

Gravioris momenti res erat controversia, quæ de Abbazia S. Huberti inter Ludovicum XV. Franciæ Regem & Mariam Theresiam Hungariæ Reginam hoc anno mota erat. Occasio illius erat hæc: Exstat in Arduenna Sylva celebris Abbazia Ordinis S. Benedicti, quæ a S. Huberto Trajectensi ad Mosam ac Leodiensi Episcopo, nomen habet: foundationis suæ vero originem a Walcando itidem Episcopo Leodiensi repetit, quamvis pariter Franciæ Reges sese hanc Abbatiam fundasse aut saltem dotasse obtendant: utut de hoc sit, omnino tamen certum est, quod undecim abhinc sæculis Franciæ Reges dictæ Abbatiz Protectores atque Advocati exstiterint, hocque nomine ab his Monachis in gratitudinis signum quosdam canes & aves annue expetant. Prætensum vero hoc jus anno Christi quingentesimo decimo octavo supra millesimum Caroli V. Cæsaris Administrum in controversiam trahere moliebantur: prævalenti tamen Gallorum potentiz tum erat cedendum; post decursum ve-

ro